

Lluís Millet, la memòria històrica del COOB

Aviat portarà 10 anys en l'organització olímpica, i ningú més té aquest privilegi a la ciutat. L'any 1981 Romà Cuyàs li va encarregar que, com a arquitecte, fes les primeres aproximacions per a la candidatura que empenyia Narcís Serra. Quan ell va començar eren quatre, i avui el COOB és una mena d'exèrcit de 600 persones on Millet té al seu càrrec una divisió, la d'infraestructures. Però ell assegura que tot es va coure abans del 1984, i qualifica aquell any i els dos anteriors com l'època més apassionant i estratègica per a la ciutat.

—*¿Què recorda de la fase de candidatura?*

—Calia fer-ho tot. El disseny de Barcelona que avui ja forma part de la ciutat es va haver d'inventar, i podria haver estat un altre totalment diferent. Vam buscar una geometria elemental, la de les quatre cantonades de Barcelona, una idea forta i pragmàtica com ho va ser la de Cerdà. Érem quatre, encara no teníem ni despatx i treballàvem a la meua oficina privada, i ens vam embolicar la manta al cap per prendre decisions que tenien gran responsabilitat política. Hi va haver una gran sintonia entre els tècnics i els polítics, i es va fer molta feina. Pràcticament des del 1984 no hi ha hagut cap decisió transcendental per a Barcelona, simplement s'ha fet rodar la bola de neu en la gestió de tots els projectes.

—*La Vila Olímpica també va nàixer en aquells inicis...*

—Sí, i la decisió va ser molt important per a la ciutat. Podria haver-se fet fora de Barcelona, a Castelldefels, o Gavà, o al Vallès. Però es va entendre que després de 40 anys d'especulació el que calia era refer la ciutat, recuperar espais verds i equipa-

"Del 82 al 84 érem quatre els que ens vam embolicar la manta al cap i vam prendre decisions d'enorme responsabilitat política. Des de llavors no ha canviat en res el projecte"

46 anys. Arquitecte. Director de la divisió d'infraestructures del COOB'92. És el pare de les quatre àrees olímpiques.

ments, reinvertir en ella i recuperar la línia de mar.

—*¿Com justifica la capacitat de l'estadi i l'aposta de recuperar el del 1929?*

—És curiós que ara es discuteixi que és petit. El 1986 estàvem espantats perquè si no es guanyava la candidatura era un problema tenir un estadi de tanta capacitat, unes 65.000 persones, sense Jocs. Fins i tot recordo que el projecte de Bofill en el concurs per a l'estadi era fer-lo de 15.000 places i al voltant afegir-hi les grades provisionals només per als Jocs.

—*¿No es va pensar en el metro?*

—Jo crec que si s'hagués decidit ja l'any 1982, com vam decidir recuperar l'Estadi, potser s'hauria fet, el metro. Però la veritat és que fins que va aparèixer la idea concreta d'Anella olímpica, amb més instal·lacions, el 1984, no es va plantejar el tema transports.

—*¿No estan oblidades les subseus?*

—Al contrari. La filosofia de Barcelona s'ha encomanat a seus com Badalona, Castelldefels, la Seu d'Urgell o Banyoles, que recuperen la ciutat i la reordenen amb l'empenta olímpica.

—*¿El Palau Sant Jordi serà més emblemàtic que l'estadi?*

—És una obra perfecta, la millor instal·lació esportiva. S'ha fet a molt bon preu però cuidant tots els detalls, i el seu manteniment serà senzill.

—*¿Quin balanç fa del seu treball al COOB?*

—Crec que l'organització s'ha fet burocràtica, i a vegades una cosa necessita sis firmes quan abans es decidia sola. I a més falta memòria històrica, perquè hi ha projectes i coses que qui les executa no coneix com van ser ideades. Però deu ser inevitable.

Rambla, COOB, Bohigas

L'arquitecte responsable del disseny urbanístic de Barcelona i el comitè que organitza els Jocs són aquest any Ramblistes d'honor. L'un, per viure-hi aprop, els altres, per fer bullir l'olla de Barcelona i atraure estrangers
Rambla avall

Plácido, també a B'92

No se'n vol perdre ni una. El tenor coordina els actes culturals de l'Expo de 1992, i també busca feina a la capitalitat cultural de Madrid, que està una mica aturada. Però a la seva última visita a Barcelona també es va oferir per donar un colp de mà en els actes culturals paral·lels als Jocs olímpics, i per si de cas va elogiar l'Olimpíada Cultural

Gómez-Navarro té temps

El secretari d'Estat per a l'esport encara té temps de respondre a la pregunta sobre la preparació olímpica dels atletes amb un "encara falten dos anys, ja es veurà", quan tothom sap que ja es va fer tard en el disseny dels programes de preparació dels equips, que a més a més continuen tenint problemes de patrocinació. L'equip olímpic espanyol, únic que competirà de tot l'estat perquè el COI ni tan sols discutirà al setembre a Tòquio la possibilitat de reconèixer el català, no té previst fer moltes vistes al podi. L'atleta Carles Sala, especialista en tanques, està convençut de comptar les medalles amb l'ús d'una sola mà.